

תת"ע 6306/03/15 - מדינת ישראל נגד סמי עזאר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 6306-03-15 מדינת ישראל נ' סמי עזאר
בפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סמי עזאר

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 30.10.14, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא החזקתי את הטלפון. שפניתי את הפניה החדה עף לי כי עליתי על המדרכה טיפה. לא השתמשתי בטלפון".

ביום 8.7.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל אהרון כהן, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 30.10.14, בסמוך לשעה 17:25, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב בת עין ובהגיעו לצומת עם רחוב ציהתלי, נצפה על ידי עד התביעה כאשר הוא עוקף רכב שעמד בכניסה לצומת, פונה בקשת רחבה לרחוב ציהתלי, עד כדי עליה על המדרכה, כל זאת כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, המסך דולק והטלפון מופנה אל פניו של הנאשם, במרחק של כמה ס"מ מאוזנו. לאחר שהשלים את הפניה, השליך הנאשם את הטלפון הנייד לעבר מושב הנוסע.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "התקשרתי לאבא שלי וזה היה בספיקר".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא עשה שימוש בטלפון הנייד. לטענתו, הטלפון היה מונח באזור בלם היד ובמהלך הפניה, אותה נאלץ לבצע בקשת רחבה כיוון שרכב לא ציית לתמרור זכות קדימה בצומת, נפל הטלפון אל מתחת לכיסא הנוסע. לגרסת הנאשם, מיד לאחר שנעצר על ידי השוטרים, הרים את הטלפון, כיוון שאותו שוטר "עשה לו בלגן" יום קודם. הנאשם נחקר ואישר כי לא הבחין בניידת המשטרה, עד שהשוטר הורה לו לעצור את הרכב. הנאשם שב וטען כי הטלפון היה מונח מתחת לבלם היד וכיוון שנאלץ לעלות על המדרכה, הטלפון נפל לרצפת הרכב והוא הרים אותו, אך לא ידע לומר אם הרים אותו לפני שעצר או אחרי שעצר. הנאשם הכחיש כי אמר לשוטר כי התקשר לאביו.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמים ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את מיקומו בצומת, תיאר את אופן נהיגת הנאשם ופירט את הדרך בה אחז הנאשם בטלפון הנייד. עוד תיאר העד, כיצד הבחין בנאשם משליך את הטלפון מידו לעבר מושב הנוסע, ציין כי שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. טענות הנאשם כנגד העד, הועלו רק בפרשת ההגנה ולא ניתנה לעד הזדמנות להתייחס אליהן. הנאשם סתר עצמו לגבי מיקום הטלפון הנייד, מתי הרים אותו, לגרסתו, אך אישר גרסת המאשימה לגבי אופן נהיגתו ועלייה על המדרכה עם הרכב. הנאשם לא הבחין בעד לפני שזה הורה לו לעצור את הרכב.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה